

ZONDAG 47

De heiliging van Gods Naam

Psalm 89 : 3 en 4
Lezen: Openbaringen 5
Psalm 67 : 2 en 3
Psalm 138 : 3
Psalm 67 : 2

Het Woord van God hetwelk wij u thans willen prediken, is naar Zondag 47 van onze Heidelbergse Catechismus.

Vraag 122: Welke is de eerste bede?

Antwoord: Uw Naam worde geheiligd. Dat is: Geef ons eerstelijk, dat wij U recht kennen, en U in al Uw werken, in welke Uw almachtigheid, wijsheid, goedheid, gerechtigheid, barmhartigheid en waarheid klaarlyk schijnt, heiligen, roemen en prijzen; daarna ook, dat wij al ons leven, gedachten, woorden en werken, alzo schikken en richten, dat Uw Naam om onzentwil niet gelasterd, maar geëerd en geprezen worde.

Deze 47ste zondag spreekt dus over de heiliging van de Naam van God. We staan achtereenvolgens stil bij:

1. De plaats van deze eerste bede
2. De inhoud van deze bede
3. Het doel van deze bede

Het is met de Naam des Heeren in deze wereld maar een hele lijdensgeschiedenis. Nadat God Zijn Naam in deze wereld bekend heeft gemaakt, is die Naam al veel gesmaad. Er is al wat geschreven en gesproken en gedacht tegen deze Naam. Er is schier geen land, geen stad, geen huis of geen hart of het heeft zich verzet tegen deze Naam. Als ik het menselijkerwijs bezie, dan zeg ik: O God, U heeft er al wat leed door geleden, dat Gij Uw Naam in de wereld bekend gemaakt hebt. God had het toch niet behoeven te doen. Toen wij Zijn Naam verloochend hebben in onze eerste ouders, had God toch Zijn Naam tot in alle eeuwigheid verborgen kunnen doen blijven. En Hij had Adam en Eva en het geslacht uit hen geboren, als heidenen kunnen laten wonen tot op de dag van het gericht. Dan zou die Naam ook nooit gelasterd hebben kunnen worden; dan zou niemand ooit zijn vuil kunnen hebben uitspuwen tegen die Naam, die God ten duidelijkste en ten diepste geopenbaard heeft in het Evangelie van Zijn genade.

Dan zou niemand hebben kunnen vloeken, want wie zou een naam kunnen vloeken, wie zou een mens, wie zou God kunnen vloeken, zo die mens of die God zich niet in het leven van een mens geopenbaard had? Toch heeft God het gedaan en Hij wist het, dat Zijn Naam door de eeuwen heen onder alle volken aan alle zijden zou worden beklad, beschimpt en bespuwd. Dat heeft Hem er niet van weerhouden, om Zijn Naam bekend te maken. Ja, Hij heeft ook gezorgd, dat die Naam geheiligd zou worden, door Hem, door Wie, Hij ten volle Zijn Naam in deze wereld geopenbaard heeft, n.l. Jezus Christus. Die zal zeggen: Vader, Ik heb Uw Naam geopenbaard op de aarde. Ik heb Uw Naam geopenbaard, de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. God heeft dat willen doen uit eeuwige liefde, uit vrij welbehagen, opdat uit de grote hoop van zondaren, mensen geboren zouden worden, wedergeboren zouden worden, die Zijn Naam zouden belijden.

En daar is God zo gelukkig mee; daar is Hij zo blij mee, dat Hij die smaadheid en die lijdensweg, waarin Zijn Naam dan over de aarde gaat, daarvoor over heeft. Wat heeft God bewogen om Zijn Naam aan mensen bekend te maken? Vóór alle dingen de verheerlijking van die Naam door degenen, die Hij daartoe verkoren heeft en die Hij daar in de tijd toe roept. Opdat de mens weer zou beantwoorden aan het doel, waartoe God hem op de aarde gesteld had.

U weet het: in de staat der rechtheid werd Gods Naam volmaakt geheiligd. Adam kende God met die kennis, die bij Zijn wezen behoorde. Hij kende God volmaakt, zodat hij ook volmaakt gelukkig was in de kennis van die Naam. Hij was bekleed met het kleed der heiligheid, hij hoefde niet te blozen om tot God te naderen. Zijn hart behoefde niet te verschrikken om het aangezicht des Heeren te ontmoeten, maar hij leefde met God als met zijn Vader. Zijn liefhebbende Vader, van wie hij dagelijks al het goed mocht ontvangen en aan wie hij zichzelf dagelijks als een levend dankoffer mocht opofferen, met hoofd, en hand en hart. Maar toen is het gekomen, □ het vreselijke, het ontstellende, □ toen heeft Adam Gods Naam gelasterd. Toen heeft hij die Naam niet meer hooggehouden tegenover de duivel, maar hij heeft de Naam van God veracht en heeft door zijn moedwillige ongehoorzaamheid de zijde van de boze gekozen. En daarmee werd hij niet alleen doodongelukkig, omdat hij zijn schepper en weldoener verwierp, maar ook onbekwaam om ooit nog terug te kunnen keren tot Hem, die hij moedwillig vaarwel gezegd had. Indien God Adam en Eva niet opgezocht had, waren ze nooit tot de lofverheffing van Gods eeuwige Naam gekomen. Maar u kent de geschiedenis. God hééft Zich neergebogen, en Hij heeft onze eerste ouders opgezocht, toen ze al bevende voor Hem vloden en Hij heeft hen getroost en hen Zijn Naam bekend gemaakt, belovende hen Zijn Zoon te zullen geven en hen gelukzalig te maken. Het gevolg daarvan was, dat Adam en Eva, Gods Naam weer gingen heiligen.

Welnu, dat is nu ook het grote doel in dit gebed, hetwelk de Heere Jezus Zijn discipelen op de lippen legde. Ze hebben gevraagd: Leer ons bidden. En toen

heeft de Heere Jezus gezegd: Gij dan, bidt gij aldus: Onze Vader, Die in de hemelen Zijt, Uw Naam worde geheiligd. Dat is de eerste bede, het begin. Meestal beginnen wij ons gebed met onze nood voor God uit te spreiden en Gods hulp in ons leven af te smeken. Dan beginnen we, om de Heere voor te stellen, wat we allemaal nodig hebben om gelukkig te zijn. En zeker, ook dat krijgt een plaats in dit gebed. Maar de Heere zegt: Denk erom mens: uw hoogste geluk bestaat niet in een uitstekende gezondheid en uw hoogste geluk bestaat ook niet in een onbekommerd leven, in welvaart en in vrede hier op de aarde, maar uw hoogste geluk bestaat daarin, dat gij weer voor Mij leeft, dat gij Mijn Naam heiligt. Dat hebben Paulus en Silas gedaan, toen ze met gewonde ruggen in de gevangenis Gode een lofzang zongen, zodat de gevangenen naar hen hoorden.

Dus, hoort u wel, om gelukkig te zijn, behoeft uw lichamelijke nood, zelfs een bepaalde geestelijke nood, nog niet weggenomen te zijn. Om gelukkig te zijn, is het nodig dat u, èn in uw lichamelijk èn in uw geestelijke nood, het doel van uw leven weer op het oog krijgt. En dat ge zegt: Heere, het is niet het belangrijkste, dat ik ziek ben of gezond. Het is niet het belangrijkste, hoever ik gevorderd ben op de levensweg, maar het aller belangrijkste is, Heere, dat ik Uw Naam weer verheerlijken mag en dat ik weer als kind voor U mag leven. Let er op, dat zoeken van de eer en de heerlijkheid van Gods Naam, staat nooit in tegenstelling tot onze zaligheid. God wil nooit, dat een mens zou zeggen: Heere, werp mij maar in de hel, als Uw Naam dan maar verheerlijkt wordt. Zulk een bede is God een gruwel, omdat God juist aan de zaligheid van zondaren, de eer van Zijn Naam verbonden heeft.

O, ik weet het wel; God houdt wel eens zulke wegen met Zijn kinderen, zodat ze het waardig zijn, in de waarneming van hun hart, dat God hen voor altijd vaarwel zeggen zou, dat wel. En in het billijken daarvan, kunnen ze aan Zijn voeten buigen, diep, hartelijk als een onwaardige zondaar en zondares. Maar dan nog, al gevoelen ze in hun hart zulks onwaardig te zijn, werpen ze zich nochtans door het geloof op de barmhartigheden Gods en zeggen: Gena, o God gena, hoor hoe een zondaar, hoe een boeteling pleit. Dus, onthoudt het goed, die heiliging van Gods Naam, staat niet tegenover de zaligheid van een zondaar. Maar in de heiliging van Gods Naam, ligt de zaligheid van een zondaar. Jezus zegt: Vader, Ik heb Uw Naam verheerlijkt op de aarde. Wat had Hij dan gedaan? Wel Hij had zondaren gered, die Hij met Zijn heil bekleedde, die Hij door Zijn genade toegebracht had, die Hij bedekte met de mantel van Zijn gerechtigheid. Die Hij uithaalde uit de kolken van de dood en ze bracht in de gemeenschap Zijns Vaders. Daarin zegt Hij: Vader, heb Ik Uw Naam verheerlijkt. Daar wordt Gods Naam in geheiligd. Het is zo, dat, wat eerst is, voorop gaat. En ach, dat is voor Gods kind nu ook weer geen onmogelijke zaak, want wat God hier vraagt, wat Hij ons gebiedt in het gebed, is toch ook overeenkomstig de werkingen van Zijn Geest. Als een mens tot God bekeerd wordt, dan gaat het van stonde aan in zijn hart leven: ach Heere, dat ik toch nooit meer zondigen zou, dat ik Uw Naam toch zou

mogen heiligen, dat ik voor U zou mogen leven, want Gij zijt het waardig Heere, dat ik me met al mijn krachten voor Uw dienst zou inzetten. *Wat God hier vraagt, dat geeft Hij ook.* Deze bede sluit aan op het eerste gebod van Gods heilige wet. We zijn van de wet gekomen tot het gebed. God gebiedt in de eerste geboden de heiliging van Zijn Naam: Gij zult Mij eren, de eeuwige God.

En nu *vraagt* hier de christen: Ja, Vader mag ik Uw Naam heiligen, Gij hebt het geboden en ik keur het goed met mijn ganse hart. 't Is ook mijn ziels vermaak, ach, geef U het dan. Ja, zo wordt het gebod een gebed en het is geen onmogelijk gebed, het is geen gebed, dat we tegen het nieuwe leven in, moeten bidden. Het is een spontaan gebed, voortkomend uit het werk van de Heilige Geest en aansluitend op de behoefte van ons innerlijk leven. Alhoewel het zeker waar is, dat het voortvloeit uit de genade Gods in ons hart verheerlijkt, is het toch niet ijdel om telkens op de noodzaak hiervan te wijzen, want God weet het en u moet het ook weten, omdat ons geloof vaak zo slap is, zo ingezonken, zo aangevochten, zo klein en zo kwijnend. Als ons geloof zo kwijnend is, verliezen we het grote doel zo vlug uit het oog en raken we vaak zo bekommerd over onszelf en zijn we vaak zo bezig met al die dingen die we op zichzelf genomen wel moeten doen, maar die toch niet de eerste plaats in ons leven moeten hebben.

O, wie heeft daar geen last van, vooral, wanneer we dat grote doel in het oog hebben mogen krijgen door de genade van God. Wie schreit er geen tranen over, wiens hart is daar niet bedroefd over, als we ons leven nagaan van de ochtend tot de avond? Wanneer is het nu eens hartelijk dat ik zeg: Heere, als Uw Naam dan maar geheiligd wordt, als Gij er dan maar beter van wordt. Is het dan vaak niet zo, dat we opstaan met de bede: Geef ons dit en geef ons dat en zorg hiervoor en zorg daarvoor, omdat de ingezonkenheid van ons geloof zo groot is, dat we ook ons gebed op ons zelf betrekken. Wat hebben we het nodig gedurig te vragen, om de Geest der genade en der gebeden, die voor de heiligen bidt, maar naar God. Dat wil zeggen, naar Gods inzettingen. Wel voor de heiligen, maar dan naar Gods model! Wanneer die Geest "in de raderen" is, dan verliezen we ook onszelf uit het oog, dan mogen we de kring van ons eigen ik doorbreken. Dan zeg ik: Ach Heere, welk kruis ik ook moge dragen en welke moeite en zorgen des levens ook op mijn levenspad gebracht worden, laat in alles toch Uw Naam geheiligd worden. Wil dat van me weren Heere, wat mij zou beletten om Uw Naam te heiligen en wil me dat schenken wat bevorderlijk is tot de verheerlijking van Uw grote en van Uw heilige Naam.

Wat is dat eigenlijk; Gods Naam heiligen? Dat woord heiligen heeft in de Bijbel verschillende betekenissen. Heiligen deed men de dieren, die afgezonderd werden als offerdieren voor de Heere. Dan betekent heiligen, afzonderen uit het profane, uit het algemene uithalen en voor de Heere bestemmen; zoals het hele geslacht van Levi, de Heere heilig was. Uit dat geslacht van Levi, waren de priesters afgezonderd, geheiligd voor het

aangezicht des Heeren. Zo waren de vaten en de sprengbekkens en de krauwels en de schoffels, die gebruikt werden in de dienst des Heeren, afgezonderd van het gewone gereedschap, waar Israël mee leefde, at en dronk. Ze waren geheiligd, aan de dienst des Heeren gewijd. In deze zin kan het natuurlijk *niet* opgevat worden ten opzichte van de Naam des Heeren. Want geen mens kan die Naam des Heeren afzonderen van het profane, want die Naam is heilig.

Maar dat woord "heiligen" wordt ook nog in een andere betekenis gebruikt in de Bijbel, namelijk, die Naam als heilig erkennen, voor heilig houden. Zo heeft de Heere eens gezegd, na de dood van de twee zonen van Aäron, Nadab en Abihu die vreemd vuur brachten voor het aangezicht des Heeren, en daarom werden verteerd door een vuur dat van Zijn aangezicht uitging. "In degenen, die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden". De Heere wil zeggen: denk erom, Ik heb het toch gezegd, dat Mijn Naam heilig is en zeer te vrezen en in degenen, die tot Mij naderen wil Ik geheiligd worden. Dat wil zeggen: Ik wil, dat ge Mijn dienst voor heilig zult houden en dat ge Mijn heilige Naam niet op een onheilige wijze op uw onreine lippen zou nemen. En geliefden, de God van het Oude Testament, vergeet dat niet, is de zelfde God als de God van het Nieuwe Testament. Die God van het Oude Testament was niet strenger of onbarmhartiger of nam het niet ernstiger met Zijn rechtvaardigheid, dan de God van het Nieuwe Testament. Diezelfde God, die Nadab en Abihu verteerde, omdat ze op een vreemde wijze vuur brachten voor Gods aangezicht, diezelfde God ijvert nog voor Zijn eer. Al is het, dat de misdaad niet op de daad gestraft wordt en al is het, dat Gods goedertierenheden alle morgen nieuw zijn en al is het, dat Gods oordeel niet haastelijk komt over de boze daad der mensen en dat daarom het hart van de kinderen der mensen vol is om kwaad te doen; dat houdt niet in, dat God een andere God geworden is. Dat houdt niet in, dat God degenen, die nu op een "onheilige wijze" naderen tot de dienst van God, hetzij als predikers, hetzij als ouderlingen en diakenen, hetzij als mensen, als kinderen, die komen naar het huis van God om Gode dankoffers te offeren, dat God nu op een andere wijze straft of niet straft.

O nee, God weet, hoeveel malen Hij reeds met vlamvend vuur wrake gedaan heeft over degene, die Hem niet kennen. God weet, hoeveel er nu reeds in de hel liggen, die op een onheilige wijze de heilige dienst van God gedacht hebben te kunnen meevieren. Die uit sleur en gewoonte in het huis van God hebben gezeten, misschien voor de mensen een naam gehad hebben, dat ze leefden; maar in het boek van God niet geschreven waren, omdat ze dood bleven in de zonden en in de misdaden. God weet het. En is het vuur, waarin ze gekomen zijn, toen ze uit het leven moesten scheiden, minder dan het vuur, waardoor Nadab en Abihu ontijdig voor het aangezicht des Heeren werden uitgedelgd? Is het oordeel minder? Is het oordeel niet in waarheid en in waarachtigheid? De Heere weet het.

Geliefden het is levensgevaarlijk met het "heilige" om te gaan. Het is

levensgevaarlijk, om in de kerk te zitten en om je kindertjes ten doop te houden. Het is levensgevaarlijk, om aan de dis des verbonds te zitten, het is levensgevaarlijk, om je knieën te buigen en om de Naam des Heeren op je lippen te nemen, want je bent in acuut gevaar, je bent in onmiddellijk reëel gevaar, om die Naam te ontheiligen. En Diezelfde God, Die Nadab en Abihu strafte, Die is niet veranderd. Geloof u niet, indien we ons tot het gebed begeven, indien we ons zouden zetten onder de prediking van het Woord, met dit besef in ons hart, dat we vaak anders zouden luisteren en met andere gedachten bezet zouden zijn, dan we nu vaak bezet zijn in de dienst des Heeren? Welnu, wat God geëist heeft, daar gaat Hij niet vanaf. Hij zal Zijn eis niet verminderen, vanwege uw onkunde, vanwege de hardheid van uw hart, vanwege uw onbekeerlijkheid. God gewent nooit aan ons. Wij moeten ons aan God gewennen. Ik geloof, dat er mensen zijn, die het door de verlichting van de Heilige Geest het een wonder vinden, dat ze nog gespaard zijn tot op dit ogenblik. In wier leven het een wonder geworden is, dat ze niet zijn weggevaagd, omdat ze zoveel en op zo onderscheiden wijze tegen God hebben overtreden en Zijn Naam niet hebben geheiligd.

O, wat kan het een smart geven in ons hart □ als God ons bekeert, □ dat we zo ontrouw geweest zijn op Zijn dag, in Zijn dienst, en in ons gebedsleven. Wat kunnen die vloeken, die we misschien in onze jonge jaren hebben uitgesproken, branden als vlammen der hel in onze ziel, wanneer God onze ongerechtigheid bezoekt, die te haten is; wanneer Hij in het licht van de dag stelt, hetgeen we in de heimelijkheid gedaan hebben en onze zonden ordentelijk ons voor ogen stelt. Wat kan het onze ziel verschrikken en wat kunnen we vrezen voor de rechtvaardige oordelen van God. Wat kan er een droefheid in ons hart komen, dat we die Naam zo heilig, groot en goed, zo ontheiligd hebben. Vooral in het verband waarin het staat; Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw Naam heb ik niet geheiligd, terwijl U toch mijn Vader was, terwijl U voor me zorgde, terwijl U me weldeed, terwijl U me dag voor dag overlaadde met Uw gunstbewijzen. O, hoe komen we van deze zonde af? Wie zal deze schuld uitdelgen, wie zal ons leven veranderen?

Uw Naam worde geheiligd. Dat is: Geef ons, in de eerste plaats, dat wij U recht kennen, en U in al Uw werken, in welke Uw almachtigheid, wijsheid, goedheid gerechtigheid, barmhartigheid en waarheid klaarlijk schijnt, heiligen, roemen en prijzen. Daar is een weg terug, dat is de weg van het gebed. De Heere legt het ons op de lippen: Geef Heere, dat we Uw Naam mogen heiligen.

En hoe komen we aan die kennis van God? Dat is een kennis, die door de Heilige Geest gewerkt wordt onder de prediking van het Woord, onder het lezen van het Woord, onder het overdenken van het Woord. *Het gaat dus hier over de rechte kennis van God.* We hebben allemaal wel enige kennis van God, natuurlijk, anders zouden we Gods Naam niet kunnen lasteren, want wie Gods Naam niet kent, kan Hem ook niet lasteren. Maar dat is nog geen rechte kennis. U weet, Agrippa, geloofde de schriften ook. Hij zegt zelfs: gij

beweegt me bijna een christen te worden. Maar hij koos toch de zijde van Paulus niet en hij viel toch niet aan de kant van Christus. O, zo zijn er velen, want veel uit de Bijbel kennen, betekent nog niet, veel van God kennen. Ik zeg niet, dat het u geen nut kan doen, als ge veel uit de Bijbel kent, want ik dring er juist altijd op aan. Lees toch uw Bijbel, zoek toch God te kennen in het Woord, dat Hij als een openbaring van Hemzelf gegeven heeft.

Maar, al zoudt ge de Bijbel kennen, al zoudt ge hem van voor tot achter kennen; dat houdt nog niet in, dat ge dan een rechte kennis hebt van God. Weet u waaraan u het weten kunt, of u een rechte kennis heeft van God? Wel, wanneer de Heere ons een rechte kennis geeft van Hem, dan gaan we de rechte verhouding weer zien tussen God en tussen ons. Dan gaan we zien, dat God, die onze Vader was, onze Rechter geworden is. Die een eis op ons heeft, die we nooit volbrengen kunnen en die we toch volbrengen moeten, omdat Hij het waardig is en omdat het billijk is.

Dan wordt dit onze worsteling, dat we weer willen beantwoorden aan "het kind zijn". *Dan wil ik niet langer tegen God zondigen.* Dit is juist de worsteling van het leven om weer tot genade te mogen komen. De straf is verdiend, het oordeel is rechtvaardig, maar Heere hoe komt het weer goed, hoe word ik weer kind, hoe kom ik weer thuis, hoe onderhoud ik weer Uw wet die toch zo heilig, groot en goed is.

O geliefden, als God in het hart van een zondaar begint te werken, dan krijgen we in beginsel weer een rechte kennis van God en die kennis maakt ons beschaamd. Die kennis verbindt ook aan God, tegen wie we gezondigd hebben. Dat is een hartelijke kennis. Dat is een kennis, die je niet uitdrukken kunt in woorden. Het is niet hetzelfde als liefhebben, maar het komt er wel heel dichtbij. Het is óók liefhebben, het bestaat in het aanvankelijk weer weten, wie God is en in het hartelijk liefhebben van God en in het betrouwen op God. Ach, daar zijn woorden te arm voor. Wanneer twee mensen kennis aan elkaar krijgen, zodat ze straks gaan trouwen, dan kunnen ze hoogstens zeggen: We hebben elkaar lief en we willen met elkaar gaan trouwen. Maar als je dan verder vraagt: Bewijs het nou eens en waaruit bestaat dat nu, dat jullie elkaar liefhebben? Dan zeggen ze: dat kunnen we verder ook niet vertellen, maar we hebben elkaar hartelijk lief en we willen altijd met elkaar leven. We willen met elkaar door het leven gaan. En zo is nu ook, die verborgen omgang met God. Het zijn maar zeer gebrekkige woorden, die we daarvan spreken kunnen. Wanneer we God recht gaan kennen, dan krijgen we bewondering, en verwondering over God; dat Hij zó groot, zó heilig, en zó rechtvaardig is.

Er staat hier: zo almachtig, zo wijs en zo goed. En dan ziet dat niet alleen op geestelijke dingen, maar dan ziet dat ook op het natuurlijke. O, wat kan ik Gods almacht zien in de bliksem en in de donder. Wat kan ik Gods almacht zien in de sterren, die schitteren aan de hemel. Wat kan ik Gods wijsheid zien in de mieren, die in de zomer hun brood vergaderen. Wat kan ik Gods goedheid zien, die uitgespreid is op al Zijn werken. O, het kan zo zijn, dat

zelfs de grassprietjes God loven. Dat de bloemen, die bloeien de eer van de Heere vertellen. Nee het kàn niet zo zijn, het is zo. Het is altijd zo, maar mijn oog is er vaak zo voor gesloten. Maar er zijn tijden in ons leven, kinderen Gods, dat we het zien. Dan horen we de vogels zingen tot eer van God, dan zien we de bloemen bloeien en we ruiken de heerlijke geur vanwege de wijsheid en de almacht en de goedheid, die God op al Zijn werken verspreid heeft. Inzonderheid op het terrein der genade, schijnen Zijn gerechtigheid, Zijn barmhartigheid en Zijn waarheid, klaar uit Zijn werken. Die gerechtigheid, die tegen ons was, is in Christus Jezus vóór ons geworden. Die barmhartigheid, dat ongehouden weldoen, dat onverplicht horen naar de stem van mijn gebed, heeft mij uit de ruisende kuil en het modderig slijk opgehaald en de waarheid, dat is de trouw van God, ook daarin heeft Hij niet gefaald.

O, geliefden, wat zijn de deugden Gods dierbaar en wat worden ze gekend en nagespeurd door allen, die daar lust in hebben; dat behoort tot dat "rechte kennen" van God. Nu kan het niet anders: wanneer we een rechte kennis van God verkrijgen, dan krijgen we ook een rechte kennis van onszelf. Dan zien we de plaats, waar we gestaan hebben, maar ook de plaats, waar we terecht gekomen zijn.

O God, ik heb gestaan in het Paradijs voor Uw aangezicht; wat kan er een verlangen zijn naar die staat der rechtheid. Wat kan er ook een diepe smart zijn, in het hart van Gods kind, dat we uit die staat zijn gevallen en nu vreemdelingen op de wereld geworden zijn, die hoogstens in beginsel iets van de heiliging van Gods Naam mogen beoefenen. Wat een smart over het gebrek, zeg ik, over het zondige, dat ons in dit leven nog aankleeft. Godskennis gaat altijd gepaard met zelfkennis, zeiden de ouden en 't is waarachtig, het is Bijbels. Waar geen ware kennis is van God, is ook geen rechte kennis van jezelf. Al kromt ge u als een bieze, al steekt ge uw hoofd en neus in het stof en al klaagt ge uw hele leven over uw zonde en al kunt ge een boek schrijven over de diepten van uw hart en over de vuilheid en de onreinheid van uw leven; als ge het niet ziet in het licht van God, van Wie God is, is het een kennis, die geen nut doet. Dan is het een kennis die u vroeg of laat misschien wel de strop om de hals doet, maar geen kennis, die u aan Gods voeten brengt. Dit is die wonderlijke kennis van de genade, wanneer we onszelf zien in het licht van God.

Wanneer zelfkennis gepaard gaat, en voortvloeit uit de Godskennis, dan zien we ons gruwelijk hart, en dan zien we ons vuil, besmet met allerlei zonden, maar dan vluchten we toch met ons vuil zijn, naar die God voor Wie we niet bestaan kunnen en we buigen ons voor Hem neder en beginnen Hem te prijzen. We beginnen Zijn Naam te heiligen! Ja geliefden, Gods Naam heiligen, dat wordt niet alleen straks in de hemel gedaan, maar Gods Naam heiligen, dat deed die tollenaar, die achter in Gods huis stond en die geen pretenties meer had, maar die het uitkreet: O God, wees mij de zondaar genadig. Die man heiligde Gods Naam. Die man geloofde dat God rechtvaardig was. Die man geloofde, dat God barmhartig was. Die man

geloofde, dat God, de God der waarheid was. Zij heiligen Gods Naam, die in zulk een armoede tot God de toevlucht nemen.

O kinderen Gods, dat is je aard, de aard van het nieuwe leven, die vaak door de zonde ten onder gehouden wordt en zich niet kan ontplooiën. Maar dat is toch de hartelijke begeerte, om met Zijn beeld verzadigd te mogen worden. Zo te mogen opwaken, dat we Zijn lof storeloos kunnen vertellen, Hem die het waardig is. Nu zegt u misschien: ach, ik moet me, elke dag opnieuw, erop betrappen, dat ik aan die heiliging van Gods Naam niet toekom. Wel geliefden, zolang we hier in de wereld zijn, is het alles zeer gebrekkig, maar al wordt dan met name, de Naam van Christus Jezus niet genoemd, er wordt ook gesproken over de goedheid, over de gerechtigheid en over de barmhartigheid van God. Ja, de Heere Jezus legt Zelf dit gebed op uw lippen. Daar is er Eén, Die gezegd heeft: zonder Mij kunt ge de Naam van Mijn Vader niet heiligen, want zonder Mij kunt gij niets doen. Hij heeft gezegd: Vader, Ik heb Uw Naam verheerlijkt op de aarde en de Vader heeft van Hem gezegd: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Hem heb Ik al Mijn welbehagen. Wanneer ge nu naar Hem hoort en wanneer ge met uw nood tot Hem vlucht, en wanneer ge gelovig uw "hand op het hoofd van dit offerdier" legt, dan heeft de Vader óók een welbehagen in u. Al zou u het niet verder kunnen brengen dan: Ach Heere, mocht mijn ziel Uw Naam verheerlijken, want daarin heb ik lust. Nu, zegt de onderwijzer verder: die Naam, die God bekend gemaakt heeft, en die klaarlijk schijnt, die moet geheiligd, geroemd en geprezen worden. Heiligen in de zin, zoals ik het straks gezegd heb; roemen dat betekent: die Naam verhogen en prijzen, dat betekent, zoals een vader zijn kind prijst en zegt: Mijn jongen, dat heb je goed gedaan. Zo zeggen ook Gods kinderen: Lieve Vader, dat hebt U goed gedaan. Wanneer U het kruis mij toezond, heeft dat kruis me niet van U verwijderd, maar aan Uw voeten gebracht. Doordat U mij zegeningen schonk, bewaarde U me voor moedeloosheid. Heere, dat hebt U goed gedaan! Hebt U die Naam van God, zo wel eens geprezen in uw leven? Dat is toch zo'n goed werk, als u het in uw leven gaat goedkeuren wat God in uw leven doet. Daar begint de hemel te glore, daar begint de zaligheid uw ziel te doorstromen. Daar begint ge te zingen met de dichter, hetgeen we nu samendoen, voordat we het laatste gedeelte nog zullen behandelen; uit:

Psalm 138 vers 3.

Geliefden, ik ben begonnen met te zeggen: Dat heeft God veel gekost, dat Hij Zijn Naam in deze wereld heeft uitgeroepen en in Zijn Zoon Jezus Christus, Zijn hart heeft blootgelegd voor zondige mensen. Dat is in het natuurlijke ook zo. De mens, waar je het meest intiem mee omgaat, die kan je vanzelfsprekend ook het diepst treffen, want die weet de innigste geheimen van je hart. Die weet het verborgene van je leven. Maar God heeft dat er voor over gehad. Waarom? Omdat Hij toch kinderen wilde en zou hebben, hier in

deze wereld, die op zullen houden met Zijn Naam te lasteren, die Hem zullen dienen en Zijn Naam zullen heiligen. In wier leven het waar geworden is, dat ze die Naam begeren te heiligen met gedachten, woorden en werken. En hun leven zo schikken en richten, dat Zijn Naam, om hunnentwil niet gelasterd, maar geerd en geprezen worde.

Hier zie je de worsteling: schikken en richten, zoals de boogschutter zijn hand aan de boog slaat en de pijl op de boog legt en schikt en richt en bezig is om het doel te zoeken en al zijn krachten inspant om de pijl tot het bestemde doel te brengen. Zo zegt God, zijn er ook christenen hier op de aarde, die Mijn lof zullen vertellen. Daar zal Ik voor zorgen, daar zal Mijn Zoon Jezus Christus zich toe bekend maken, door de werkingen van Zijn Heilige Geest. God heeft er veel schade bij geleden, maar God is er toch ook in verheerlijkt geworden. En bij welke mensen behoort gij nu? Bij die mensen, waar God schade door lijdt, omdat gij Zijn Naam alleen maar kent, om Hem met vloeken, liegen en ontheiligen van Zijn dienst, te ontheiligen? Of hoort gij bij die mensen, die hun leven, hun wilsleven, hun gedachten en hun woorden en hun werken zo schikken en richten, in de kerk, in hun huisgezin, dat ze overal, waar God hen plaatst eerst vragen: Heere is dit tot heiliging van Uw Naam? Die zelfs wel smaadheid willen lijden, als God dan maar geen smaadheid lijdt. Die zelfs wel gescholden willen worden, als God dan maar verheerlijkt wordt. Hoort u bij die mensen? Dat kan alleen, wanneer we gemeenschap met Jezus Christus gevonden hebben, die Zijn leven heeft afgelegd om de Naam des Heeren te heiligen.

O, dan wordt het zo teer in ons leven, wanneer we zien dat de Borg, de van God gegeven Zoon in deze wereld nooit iets vroeg voor zichzelf, nog geen druppel water om Zijn lippen te verkoelen. Hij vroeg niet om een legioen engelen, zelfs niet om één engel, om Hem bij te staan. Hij vroeg niet om vervulling van Zijn nooddrift voor Zichzelf, maar Hij vroeg de wil Zijns Vaders te mogen doen, tot het einde. Want daartoe was Hij in de wereld gekomen. Hij heeft met volkomen opoffering van al Zijn persoonlijke belangen en van de leniging in Zijn nood, God gediend. Als God gediend werd in Zijn nederdaling in de hel, dan is Hij nedergedaald in de hel. Als God gediend werd met Zijn kruisiging, dan zegt Hij: Zou Ik de drinkbeker niet drinken, die de Vader Mij op de hand heeft gezet?

Ja, geliefden, daartoe is het nodig, dat we gemeenschap hebben met God, want als die zoete betrekking, die genade-betrekking niet in ons hart gevoeld wordt, dan werpen we de drinkbeker ver van ons en dan trappen we het kruis in het slijk. Dan willen we geen smaadheid lijden en we willen geen kruis dragen. Dan hebben we maar een doel: dat onze naam verheerlijkt wordt en dat de mensen van ons zeggen, dat we toch zulke bijzondere mensen zijn. En heus, dat komt niet alleen voor onder de heidenen, dat komt niet alleen voor onder die mensen, die van de rechte dienst van God vervreemd zijn. Dat komt zelfs niet alleen voor onder de onbekeerde mensen. Want die wortel van boosheid ligt ook in het hart van Gods kinderen. Ach, hoe kom ik daarvan af,

zegt u misschien? *Daar komt u alleen vanaf: door het "gelovig schuilen" bij de Heere Jezus Christus.* En ik geef u de verzekering: als u Zijn smartweg met een aandachtig oog gade slaat en met uw hart staart op Zijn offerande en gij met uw gebroken oog ziet naar Zijn gebroken lichaam; als Zijn doornenkroon gevlochten is vanwege uw zonde en als Zijn beker gevuld is door uw ongerechtigheid; dan gaat ook gij de Naam des Heeren heiligen. Al zou het u het leven kosten, al zou het uw geld en uw goed kosten. Dan zegt ge: Heere zou ik, daar Gij om mijnentwil, de dood zijt ingegaan en in het gericht Gods gestaan hebt, opdat ik nimmermeer in het gericht Gods komen zou, zou ik, daar Gij mij de Naam van Uw Vader, van de Drienige God geopenbaard hebt tot mijn zaligheid en ik, verloren zondaar, door Uw genade gebracht ben in de gemeenschap met al de heiligen, die straks zullen jubelen voor Uw troon, zou ik daarom het kruis niet dragen? Zou ik daarom niet achter U aankomen en de smaadheid van degene, die U smaden en die ook op mij gevallen is, niet blijmoedig dragen?

Geliefden, dan wordt het hier op de aarde wel eens een eer, de voetstappen van Christus te mogen drukken. Dan kan het ons zo nauw aan onze grote Meester verbinden, aan onze dierbare Weldoener, dat we de stem des Vaders in ons lijden horen: Deze is Mijn Zoon, Mijn geliefde, in Hem heb Ik al mijn welbehagen. Zodat ons hart zich verlaat op die gezalfde Koning en dat, waar het nog gebrekkig is in ons leven, ja, zelfs onze beste werken met zonde bevekt zijn; ze toch bedekt zijn door de gerechtigheid van Hem, die ten einde toe Gods wet heeft onderhouden en die ons, als Zijn geliefde kinderen, dit gebed op de lippen gelegd heeft. Want Hij wist wat van Zijn maaxsel was te wachten. Hij, Die nu zegt: Vraagt gij dan maar: Onze Vader, Die in de hemel zijt, Uw Naam worde geheiligd. Laat door mij, Uw Naam verhoogd en verheerlijkt worden. Ik kan het niet en ik heb het niet en ik bezit het niet, maar schenkt Gij het toch, want Uw Naam is ook mij heilig, groot en goed.

Kom geliefden, als u nog buiten die begeerte staat, dan wordt het hoog tijd. God geve, dat het ingang gevonden heeft in uw hart. Het zal toch wat zijn, als God Zijn Naam aan u bekend gemaakt heeft en gij hebt nog nooit anders gedaan dan die Naam verdacht gemaakt. Al zijt ge gelukkig geen openbare vloeker, maar ge staat toch nog aan de kant van degenen, die de Heere Jezus Christus niet liefhebben.

Met welk volk reist gij? Aan welk volk hangt gij, aan welke kant staat gij? Vel eerlijk, een oordeel over uzelf. Moet ge dan niet zeggen: ten diepste versta ik toch het volk van God niet. Ten diepste is hun taal en hun leven me toch vreemd. Ten diepste is het me een ergernis. Ach, belijdt dan deze ongerechtigheid voor de Heere uw God, opdat Hij ook in uw hart het licht Zijner genade moge ontsteken. Want het zal toch wat zijn, onder die duidelijke openbaring van Gods Naam geleefd te hebben; zo vlak aan Gods hart geluisterd te hebben, zo dicht bij de Heere gestaan te hebben; Gods volk te hebben horen spreken over de liefde des Vaders, die door Jezus Christus aan zondaren is geschonken om niet, en dan zelf er buiten staan. O, dan zal de

Heere zeggen: Deze, die zo dichtbij geweest zijn, maar niet gewild hebben, dat Ik Koning over hen zijn zou: breng ze hier en sla ze voor Mijn voeten dood.

En denk dan eens in, wat het wezen zal. Dan moet u straks staan aan de kant van de vloekers, van de lasteraars, van degenen, die God eeuwig zullen lasteren, vanwege de plage van het vuur, dat niet uitgeblust wordt en van de worm die niet sterft. Ach, dat zulk een oordeel u toch niet treffen zou. Vliedt toch de toekomende toorn en zoekt den Heere, terwijl Hij te vinden is. Hebt ge gevloekt, hebt ge Gods Naam ontheiligd, hebt ge op een onheilige manier in de kerk gezeten, met allerlei gedachten, zonder te denken aan de dienst van God? Bedenk, dan zijt ge het waardig, dat er een vuur uit de hemel valt, want dan draagt ge vreemd vuur voor het aangezicht des Heeren. Terwijl ge hier moest zitten om God te heiligen, te roemen en te prijzen, hebt ge hier gezeten, misschien wel met wrok en wrevel in uw hart, tegen de dienst van God en tegen het volk van God. Dat God het niet gedaan heeft, dat komt, omdat de tijd der genade nog niet om is, maar spot er niet mee. Valt heden de Heere te voet en neem het gebed op uw onreine lippen en vraag of God u zo bearbeidt, dat ook gij Zijn Naam moge heiligen. Smeek de Heere, of Hij het licht Zijns Geestes in uw hart wil ontsteken, opdat ge voortaan met diepe eerbied en met kinderlijke vreze in het huis van God moogt verkeren en die Naam nooit anders op uw lippen nemen zult, dan met diepe eerbied.

Vraag ook aan God, of Hij u gedurig vrijmoedigheid geeft, om op uw werk niet uw eer te zoeken, als de mensen u smaden om de beginselen die ge zegt, voor te staan, maar dat ge gedurig om kracht vraagt, jongens en meisjes, om tegenover je vrienden en vriendinnen er voor uit te komen. Want denk er om: die Naam wordt niet alleen maar geheiligd vanaf de preekstoel, die Naam moet ook door u in uw leven geheiligd worden, door uw levenshouding ten opzichte van de kinderen der wereld, door wat ge zegt, maar meer nog door wat ge zijt! Want de wereld zal God kennen uit Zijn kinderen. Vraag dan aan de Heere, of Hij u moed geeft en sterkte en getrouwheid om in deze boze tijd, waarin de afval groot is en de spot gedreven wordt met degene, die zich verlaat op het Woord van God, of gij moogt staande blijven in deze dag der verzoeking om de Naam des Heeren te mogen heiligen.

Ja, tenslotte, gij wiens lust het is om deze Naam groot te maken, bedenk veel "wat het God gekost" heeft, opdat u Zijn Naam zou leren kennen. Overdenk het bitter lijden van die Naam; de smaadheid, door u die Naam aangedaan, maar overdenk ook de alles overklimmende liefde des Vaders, die wel wist wat er aan verbonden was en die u toch zo liefhad, dat Hij het alzo gedaan heeft. Overdenk veel, hoe Hij het "innige van die Naam" gelegd heeft in het offer van Zijn Zoon Jezus Christus. Zie veel in het hart des Vaders; luister veel daar, waar die ingewanden van Gods barmhartigheid rommelen, opdat ge niet vermoogt te zondigen, vanwege Zijn hoogheid. En dat deze bede u gedurig ernst waart en de God aller genade make ons getrouw, totdat we straks daar mogen zijn, waar we Zijn Naam, noch door ons stilzwijgen, noch

door ons spreken in woord of geschrift, in gebed, zang of prediking, ooit zullen ontheiligen.

Dan zullen daar de blijde zangers staan,
De speelliên op de harp en cimbel slaan,
En binnen u al mijn fonteinen wezen.
Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.